

За леността

От Кат

Ние хората сме населени от Живото. То е вселено не само в нас и се проявява чрез движението. Където се поражда движение, там кипи Живото. Но движението не е живот. Движението е само следствие на живота. Често пъти се поставя равно между двете. Между движението и живота. Хората често си мислят, че да са живи означава, да се движат и търсят своята двигателна сила.

Двигателната сила на човешкия живот има много имена: смисъл, цел, посока, път, стимул, нужда, страст, желание... И да открие човекът сам своята насока, се оказва много важно. Толкова важно, че се превръща в самия живот. Търсенето става живота. Движението се превръща в живот и човека забравя че движението го има, защото нещо го поражда, а го поражда Живото.

Забравялият, тръгва по посоките, в които го насочват. В началото се движи по магистрали заедно със много хора, които споделят информация за общите принципи на човешкия живот. Колкото повече навлиза в познанието за себе си, толкова по-тесни стават пътищата, по които се движи и толкова по-незначителни за магистралните люде, стават неговите мотиви. Когато човека остане без пътека в гората и сам прави възможна всяка следваща стъпка, тогава, той е намерил своето звучене. Влезнал е в съзвучие само със себе си. И не случайно именно там, в гората, в природата човек се слива със своята природа, със себе си. В природата нито едно цвете не иска и няма нужда да бъде дърво. Нито един храст не се стреми да бъде поток. В природата всяка тревичка е себе си, естествена и е точно проявена. Без отклонения, маски, игри. Движението на живота в нея е толкова, че да осигури живота ѝ. Разбира се докато не се проявят дефекти в материята, където Живото вече не може да прониква и така идва смъртта.

Разликата между живота и смъртта е в Живото, което поражда движението. Където то е вселено, там то се излива чрез движение. Човешкият ум е естествено настроен на тази честота, но в последствие отклонен чрез информацията за общите житейски принципи на човека. Няма учение, което да довежда ума, сетивността, тялото, съзнанието за тялото и ума, в едно общо резонансно съзвучие. Няма учител, който да отведе и настрои друг жив, до неговия звук. Но песента, пята на бос крак, в безлюдната природа, където глухарчето, реката, пиленето, дървото са същинските учители, носи на човека това вътрешно съзвучие и носи обитание на тялото, прокарва Живото и изостря чувствителността.

Вчера осъзнах, че наркотиците, в коректна доза, довеждат точно до такова фино изостряне на сетивността и при достатъчна будност на разума, е възможно човека да обходи границите на ума си, с които живее ежедневно. Да прогледне в тях и да ги види. Понякога тези къси връзки, както ги наричам, приличат на силни проблясъци, които остават в

съзнанието на човека, объркват целия му свят, защото показват погрешни пътища и отклонението от индивидуалната пътека. Но след отминаването на въздействието на наркотика, цялата свързаност на картината се разпада. Умът търси да възстанови логическата верига на осъзнатото, търси да изгради нов път до него. Да го интегрира в живота си или да го забрави. Но видяното в проблясъка не е линейно и не може да бъде измайсторено. То е състояние на Живост. Състояние на благодар и красота. За това не е нужен наркотик, нищо не е нужно. То понякога се случва някак и напомня на човека за себе си. Напомня му, че е жив и че живостта не е смислена, логична и последователна.

Но в това няма нищо сигурно и няма почва, на която живеят да се изправи и да изгради себе си върху нея. Ето го и съществения проблем със живота на хората, особено на умните хора.

В определени периоди от живота си, във всеки човек възникват екзистенциалните въпроси. Кой съм аз, защо съм жив и какъв е смисълът на моя живот. Отговори няма. Поне не логически смислени отговори. В резултат от това хората си измислят цели, задействат механизми, за да издържат на изпитанието Живот. Остава им само едно сигурно нещо. Смъртта. От момента на раждането си, човек умира. Всички сме смъртни, на всяко живо същество, му предстои да умре. Човешки живот, изграден на тази база, нарекох леност. Живот, в който движението е породено от стремежа към смъртта. Докато се живее така, с идеята че мъките все някога ще свършат, или пък с идеята за безполезен живот, или пък с идеята на младежите – че няма да изкарат дълго на този свят или че са безсмъртни, основната цел е доволството. Стремежът към доволство задвижва един огромен механизъм. Първоначално чрез него се създават умения, необходими за изграждане на доволство. Когато се изпълни необходимото, вече удоволствието е станало самоцел и уменията влизат в служба на създаване на все повече и повече. Заражда се алчността, когато достигнатото премине границата на своята полезност. Едно нещо е полезно, когато върши работа. Прекомерното доволство и стремежа към него, създава леност. Създава дейности, които неотклонно водят човека към задължителната му смърт. Колкото повече самозадоволяване, толкова повече притъпяване на сетивността и толкова повече достъпът на Живостта до човека, намалява. Болките, които възникват на психично и телесно равнище, са сигналната система на организма, с която се съобщава, че определен участък има нужда от внимание. Но ние, хората, хич не търпим да ни боли, камо ли да проследим болката до източника ѝ. Затова я притъпяваме, с което си създаваме облекчение и отново се доближаваме до смъртта. Всички действия, които насочваме, за да преживяваме позитивните си очаквания от живота (това е дефиницията на доволство), всъщност отдалечават човека от живота. Правят го по-скоросмъртен.

Интересно ми е наблюдението как се мобилизира човек, който живее в стремеж за доволство, щом смъртта отпрати директна заплаха, под формата на тежка болест, голям страх или сериозна опасност за живота. Тогава човек си обръща внимание и влиза във другото състояние,

на просветлен живот. Следва силния си интуитивен глас. Разбира се прави си изводи, често пъти генерални. Но се поставя в обстановка, в която ако все още Живото има достъп в него, да му осигури свобода на проявление чрез себе си. В криза всички инструменти и умения, се мобилизират. Процеса ми напомня на един особен друг процес, който е свършено естествен – бременността. Правя сравнението, защото по време на бременност човека няма никакъв контрол над процеса. Може само да бъде попречено на естественото развитие на живота, но няма какво да се помогне. Всички системи в тялото си реорганизируют работата, всеки орган поема по-голямо натоварване. Умът функционира като диригент в огромен оркестър и прави музика. Какво ѝ остава на бременната, освен да се вслуша. Малко хора го правят, но музиката е достатъчно силна, че и глухата бременна да разбере, поне да не вреди, ако не може да се възползва да наблюдава. И точно като с живота, от който никой не е останал жив, така и никоя жена не е останала бременна. Свършват мъките все някога.

Пътищата, които виждам на базата на изложеното до тук, са два, единия е да седи човек и да чака да се изтъркаля времето, а другия е той самия да се търкаля. Единият живот е живот на смъртния. Живота, живян от мързелив, страхлив човек. Мързела и страха са в основата си едно и също нещо. И двете причиняват стопор – неспособност за движение. Изобщо нямам предвид мърдането. Говоря за самородното движение, за проявлението на Живото, на безсмъртното през живия човек. От това се лишава ленивеца. Цената на страха е живота. Цената на мързела е същото. Ленивостта ни води към смъртта, но към една несъзнавана и привидно далечна смърт. Успокояващата истина за живота – че всички сме смъртни и дори че можем да избираме кога да умрем. До отговора на екзистенциалните въпроси. Една смътна истина, която никой не си напомня често, освен по погребения, когато хората са тъжни за умрелия, а всъщност страдат за себе си и си напомнят, че са живи, но може би не за дълго. И пак поемат по пътя си – или към алчността или към други умения, други източници за себеизразяване.

Всичко е живот. Както и да се изразява, все е живот. Никой не живее грешно или правилно. Просто всички ние сме се чудили как да изживеем живота си. Кое е важно и как да отсеем неважното. Как да отстояваме себе си и да не се страхуваме от това, което всеки един от нас е. С други думи да се приемаме. Мисля че пътя на ленивостта е път на маскарада. В него естествеността се губи и липсата ѝ тежи. Затова има болка и страдание. Те са резултат от несъзната Живост. От изгубена благодарност към живота, от забравената радост.

Настроеното вътрешно звучение в пълно съзвучие, е самата естественост на проявлението. Безсмъртния звук или Лилит ☺ То не се движи от нужда, стремеж, желание, амбиция, не се движи за да оцелява, не бяга от страховете си, не се крие от труда. То звучи през всеки канал, който може да бъде оживен. Струи постоянно, проявява се и при проявяването си споделя простата истина на красотата, която е радостна благодарност.

АМИН